

Sygn. akt II Cz 544/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze, Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO J. Kwapiszewska/spr./

Sędziowie: SSO A. Izydorzycyk

SSO B. Kostaś

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2013 r. w Jeleniej Górze

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi dłużnika K. U.

z udziałem wierzyciela R. R.

na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zgorzelcu - K. B.

na skutek zażalenia dłużnika

na postanowienie Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 22.03.2013 r., sygn. akt I Co 15/13

p o s t a n a w i a:

zażalenie odrzucić.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Zgorzelcu na podstawie art. 767 § 1 k.p.c. w zw. z art. 200 k.p.c. § 1 i art. 13 § 2 k.p.c. stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę ze skargi dłużnika na czynność komornika sądowego przekazał Sądowi Rejonowemu w Piasecznie.

W uzasadnieniu wskazał Sąd, że zgodnie z art. 767 § 1 k.p.c. do rozpoznania skargi na czynności komornika właściwy jest sąd, przy którym działa komornik, chyba że do prowadzenia egzekucji został wybrany komornik poza właściwością ogólną, skargę rozpoznaje sąd, który byłby właściwy według ogólnych zasad. Na mocy art. 880 k.p.c. egzekucja z wynagrodzenia za pracę należy do komornika przy sądzie rejonowym ogólnej właściwości dłużnika, dlatego skarga podlegała przekazaniu do Sądu Rejonowego w Piasecznie jako miejscowo właściwemu. W ocenie Sądu w sprawie nie ma zastosowania art. 1081 § 1 k.p.c., stanowiący o właściwości przemiennej, pozwalający na złożenie wniosku o egzekucję alimentów do komornika sądu właściwego ze względu na miejsce zamieszkania wierzyciela, skoro ten zamieszkuje na terenie Niemiec, choć wierzyciel ma prawo wyboru komornika na terenie Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie art. 8 ust. 5 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji z dnia 29 sierpnia 1997 r. (Dz.U. 2011, Nr 231, poz. 1376 ze zm.).

Powyższe orzeczenie zażaleniem zaskarżył dłużnik, zarzucając:

- naruszenie art. 767 k.p.c. w zw. z zasadą perpetuatio fori oraz art. 921 § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu podniósł, że przepis art. 880 k.p.c. nie ma zastosowania do ustalenia sadu właściwego do rozpoznania skargi na czynność komornika. Nadto postępowanie egzekucyjne jest prowadzone przez komornika przy Sądzie Rejonowym w Zgorzelcu od 1987 r., w związku z czym komornik ten był właściwy w chwili wszczynania egzekucji i jest właściwy do dnia dzisiejszego. Niezależnie od tego zarzucono, że komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Zgorzelcu wszczął postępowanie egzekucyjne z nieruchomości położonej w okręgu Sądu Rejonowego w Zgorzelcu w związku z czym zgodnie z art. 921 § 1 k.p.c. jest komornikiem wyłącznie właściwym.

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie podlegało odrzuceniu jako niedopuszczalne.

Orzekając w przedmiocie właściwości miejscowej do rozpoznania skargi na czynność komornika Sąd I instancji wadliwie oparł rozstrzygnięcie na podstawie art. 200 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Uregulowanie przyjęte w art. 200 k.p.c. nie może bowiem stanowić podstawy przekazania przez sąd niewłaściwy sądowi właściwemu środka prawnego ani żadnego innego pisma niewszczynającego postępowania w sprawie. Przepis ten odnosi się jedynie do sprawy jako całości. Z kolei skarga na czynność komornika nie wszczyna odrębnego postępowania, lecz inicjuje postępowanie o charakterze wпадkowym w stosunku do właściwego postępowania egzekucyjnego. W związku z tym przepis art. 200 k.p.c. nie ma zastosowania, gdy zachodzi konieczność przekazania skargi na czynność komornika sądowi właściwemu przez sąd niewłaściwy. Natomiast skarga w razie stwierdzenia niewłaściwości winna zostać przekazana sądowi właściwemu na podstawie zarządzenia przewodniczącego. Przekazanie jej postanowieniem Sądu nie stanowi uchybienia prawu, o ile nie jest to oczywiście postanowienie wydane na podstawie art. 200 § 1 k.p.c. W tym wypadku forma przekazania sprawy, czy to zarządzeniem, czy to postanowieniem nie zmienia istoty podjętej czynności, mającej znaczenie organizacyjno – administracyjne.

Niewątpliwie zaś bez względu na formę orzeczenia nie podlega ono zaskarżeniu w drodze zażalenia, gdyż nie jest rozstrzygnięciem kończącym postępowanie w sprawie, ani żadnym z wymienionych w art. 394 § 1 k.p.c. (patrz także uzasadni. postan. SN z dnia 21 maja 2010 r., III CZP 28/10, OSNC 2011/1/10; uchwała 7 - sędziów SN z dnia 14 marca 1989 r., III PZP 45/88 OSNC 1989/11/167 – zasada prawna; M. Brulińska w Komentarz do art. 767 k.p.c. pod red. J. Gołaczyńskiego LEX 2012). Wskazane w art. 394 § 1 pkt 1 k.p.c. orzeczenie o przekazaniu sprawy sądowi równorzędnemu lub niższemu dotyczy tylko postanowienia wydanego na podstawie art. 200 k.p.c.

Z tych przyczyn wniesione przez dłużnika zażalenie podlegało odrzuceniu przez Sąd Okręgowy na podstawie art. 373 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. jako niedopuszczalne, o czym postanowiono jak wyżej